

Kellens, G., La mesure de la peine. Précis de pénologie et de droit des sanctions pénales, Liège, Faculté de Droit, d'Economie et de Sciences Sociales, 1982, 205 p., 690 fr.

Een handboek over penologie en strafmaatregelenrecht gegroeid uit de cursus penologie door de auteur gedoceerd aan de universiteit van Luik.

De studie heeft juridisch gezien exclusief betrekking op Belgische toestanden maar is, zoals we dat van G. Kellens gewoon zijn, zeer ruim gestoffeerd en gedocumenteerd met de internationale penologische literatuur.

Het boek werd opgebouwd rondom een haast klassiek schema van penologische themata, gegroepeerd in een drietal delen. In een eerste deel wordt ingegaan op de evoluerende concepties i.v.m. de straf, gesitueerd op het continuüm tussen wraak en verzoening. Een tweede deel groepeerd in vijf hoofdstukken de voornaamste vormen van bestraffing, nl. lijfstraffen onder oude en nieuwe gedaante, de vrijheidsberovende straffen, de beroving van rechten, de vermogensstraffen en tenslotte de beveiligingsmaatregelen. In een derde en laatste deel wordt onderzocht welke de resultaten zijn van de bestraffing op het vlak van de bijzondere en algemene preventie.

De nadruk wordt in dit handboek terecht gelegd op het aspect informatie. In die zin vult deze studie een leemte. Het werk is informatief up to date.

Het grootste deel van de studie is gewijd aan de beschrijving en analyse van het gevangeniswezen en de mogelijke alternatieven voor de vrijheidsberovende straffen.

In de marge van het juridisch en organisationeel informatief gedeelte van de tekst blijft Kellens kritisch evaluatief, taalkundig heel mooi verpakt.

Het ontbreekt in deze studie wel aan een systematische analyse van het penologisch onderzoek ten aanzien van de diverse themata die worden aangesneden. Hier en daar is er daartoe reeds een goeie aanzet. Het boek van Kellens is een stimulans voor zijn vakgenoten om op het domein van de penologie, het penitentiair- en strafmaatregelenrecht verder te werken aan het beschikbaar stellen van de broodnodige basisinformatie. Met deze studie zijn we wel op weg maar er blijft nog oneindig veel te doen. Men kan zorgwekkend de wenkbrauwen fronsen om al datgene wat door Kellens niet of nauwelijks werd behandeld. Maar wat er nu is lijkt me een valabel uitgangspunt om mee verder te werken.

Tony Peters